

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۱۰ جنوری ۲۰۲۴

یونس نگاه

باباجنگی

یکی از بیهودترین فعالیت‌های ذهنی که درس‌خوانده‌های افغانستان انرژی خود را به آن صرف می‌کنند باباجنگی است. این باباجنگی نشانه غنا و داشتنی فرهنگی، قومی یا مردمی نیست بلکه حکایت از خلأ وحشت‌ناک اذهان ما دارد، و این‌که در این عصر چطور بی‌مسأله، دور از قافله و خالی‌ذهن شده‌ایم.

باباجنگی، نسخه‌ای از همان فرقه‌گرایی مذهبی است، تبارزی از عادت‌های قبیله‌ای و روستائی است که در آن آدم‌های فاقد سرمایه فرهنگی و سیاسی عینی امروزی برای خود افسانه می‌سازند، به باباهای تاریخی و رؤیائی می‌چسبند و برای برپا کردن چپر هویتی هوائی و بی‌فردا زحمت می‌کشند تا در سایه‌اش نشسته عرق ناداری و بیچارگی خود را "ایفت" کنند.

مردم ما چه به گروه‌های درگیر برسر احادیث، خلفای راشدین، ملاهبت‌الله و مولوی‌های دیگر تقسیم شوند و چه به گروه‌های قومی بابادار و نکتائی‌داران خالی‌دست و کله‌پوکی که جز قفله شعارهای قومی چیزی ندارند، در هر دو حال سرچپه‌رو و برادران ذهنی هم می‌شوند.

باباجنگی مثل درگیری‌های فرقه‌ای حوزه‌ها و مدارس خیال‌پرداز مذهبی جز نفرت و عقب‌ماندگی برای فرزندان شما حاصلی نمی‌آورد.

از این حلقه‌های مردار هویت‌جنگی، رهبر و بابا بازی اگر نتوانیم بیرون شویم از انتحاری‌گری نجات پیدا نمی‌توانیم. دمکراسی، زندگی مدنی و سکولار با بابابازی جمع‌شدنی نیست. هرکسی که می‌گوید من دمکراتم، زندگی مدنی و قانون‌مند می‌خواهم و حاضرم تنوع و تکثر را بپذیریم باید تن به باباجنگی ندهد؛ دشنام چند جاهل را مثلاً به یک آدم مشهور در سیاست، فرهنگ و عقاید به‌خود نگیرد؛ فارسی را قواله نهنه‌اش نخواند؛ پشتو را کنار لنگی و چپلک قومی نگذارد؛ و جنگ‌سالاران و مستبدان و شاهنشاهان گذشته را با نام مردم خود گره نزنند.

هر که می‌خواهد برای افغانستان دمکراتیک و سکولار کار کند، اول چرک‌های بابائی ذهن خود را بشوید. این مهمترین وظیفه هر کدام ماست.